

KAZALIŠTE ULYSSES Pretpremijerno izvedena predstava

Naš je svijet, na postao još okru

To je jedan od onih bezvremenskih tekstova koji govori o obitelji i o društvu kroz jednu snažnu metaforu koju je dramaturginja Željka Udovičić Pleština iskoristila na najbolji način za ovu predstavu. Predstava je nastala u suradnji Ulyssesa, Beogradskog dramskog pozorišta i Belef festivala

NAPISALA **Vanesa BEGIĆ**
SNIMIO **Dejan ŠTIFANIĆ**

MALI BRIJUN - Kasnije nego inače, krajem kolovoza, Kazalište Ulysses odlučilo je ove godine postaviti svoj premijerni naslov sezone u Utvrdi Minor na Malom Brijunu. Takav kasni termin bio je uobičajen tijekom prvih godina djelovanja ovoga kazališta, prije dvadesetak godina. Zadnjih su godina premijere bile krajem srpnja.

Blanche

Ovoga puta postavljen je Williamsov "Tramvaj zvan čežnja", u režiji Lenke Udovički koji je izveden pretpremijerno u petak navečer. Snažan je to tekst koji nikoga ne ostavlja ravnodušnim, a koji i dalje korespondira na brojne načine s aktualnim trenutkom općenito.

Odnosno, to je jedan od onih bezvremenskih tekstova koji govori o obitelji i o društvu kroz jednu snažnu metaforu koju je dramaturginja Željka Udovičić Pleština iskoristila na najbolji način za ovu predstavu. Predstava je nastala u suradnji Ulyssesa, Beogradskog dramskog pozorišta i Belef festivala.

U režiji Lenke Udovički, predstava je postavljena prema pri-

Nesudena ljubav

“Tramvaj zvan čežnja”

ažalost, okrutniji

▲ **Dramaturginja je istaknula da je obitelj metastaza društva**

◀ **Dio glumačkog tima**

načine i kroz razna gledišta, a i ovoga je puta ta protagonistkinja pažljivo nijansirana s psihološke strane, što u biti i “drži” cijelu radnju. Gledateljima se, sudeći po ovacijama na kraju predstave dopala njezina interpretacija ovoga lika, što nije lako, budući da je to višeslojna protagonistkinja i da neurotičnost ove junakinje zahtijeva i naglašenu glumu.

bice izražajnim prilikom isticanja kontrapunkta između karaktera glavnih likova, koji su uspješno skladali Nigel Osborne i Davor Rocco važan je dio predstave. Suradnica za scenski govor bila je Ljiljana Mrkić Popović, dizajner svjetla Andrej Hajdinjak, a za zvuk se pobrinuo Marko Kekezović.

Miloš Petrović Trojpec prikazao je uvjerljivo utjelovljenje i neke užasavajuće animalnosti u ulozi Stanleya uz tek pokoju manju oscilaciju, a upravo kako je rekla dramaturginja Željka Udovičić Pleština prilikom predstavljanja ovoga djela, “obitelj je metastaza društva”, što se ovdje najbolje vidi u odnosu Blanche-Stanley-Stella (i više nego dobra Vanja Nenadić). Snažnom se glumačkom izvedbom predstavila i Nada Sekulić, kao susjeda Eunice. Iako cijeli ansambl zaslužuje pohvale, a zasigurno će u narednim izvedbama kao i sezonama biti još uigraniji, stječe se dojam da su razrađeniji prikazi ženskih likova i protagonistkinja u odnosu na muške. Neki među publikom su kazali da je to bila predstava Blanche *par excellance*, a drugi da su Blanche i Stella u iznimnim interpretacijama glumica gotovo pa izjednačene, što nije uvijek slučaj u postavljanju ovoga djela. No, ovdje su obje protagonistkinje odličašice. Na početku izvedbe, odnos dviju sestara je podosta razigran, što ne daje naslutiti kako će se dalje razvijati.

Zahtjevno

Ulogama u ovoj zahtjevnoj, svestremenskoj predstavi, predstavili su se dakle Branka Katić (Blanche), Vanja Nenadić (Stella), Miloš Petrović Trojpec (Stanley), Marko Todorović (Harold), Nada Sekulić (Eunice), Jovo Maksić (Steve), Nikola Malbaša (Pablo), Miloš Lazarov (doktor) i Bojana Stojković (medicinska sestra).

Svi akteri ispraćeni su dugotrajnim aplauzima brojne publike koja je do posljednjeg mjesta ispunila gledalište Utrvrde Minor u toploj noći kasnoga ljeta.

jevodu Vere Nešić i Dragoslava Andrića uz vrlo prikladne kostime Bjanke Adžić Ursulov koji su sjajno prikazali i oslikali vrijeme radnje.

- Vrlo je jasno i nedvosmisleno sredinom prošlog stoljeća ovim tekstom Williams otvorio pitanje: može li jedna žena opstati u svijetu krajnjeg materijalizma, u gotovo histeričnim okolnostima koje melju naše živote. Blanche kaže: ‘Namjerna okrutnost se ne može oprostiti’. Naš je svijet, nažalost, postao još okrutniji”, zapisala je Udovičić Pleština o ovom tekstu.

Brojni su kritičari ocijenili ovu dramu žanrovski realističnom, izraženo jakog emocionalnog naboja, što su glumci za ovu prigodu prilično dobro uprizorili. Mnogi su je “jedini” “Tramvaj zvan čežnja” onaj filmski iz 1951. godine u režiji Elie Kazana gdje su sjajne uloge ostvarili Marlon Brando, Vivian Leigh, Kim Hunter i Karl Malden. Stoga je za mnoge svaka daljnja usporedba gotovo pa nemoguća, jer je to jedini “Tramvaj”.

No, i u kazališnom uprizorenju Ulyssesa, komad je prikazao nešto od onih noir elemenata koji donekle obilježavaju filmsko ostvarenje, ali i podario jedan novi pogled

Blanche i Stella - kontrapunkt

“života na prekretnici”. Što je posebice zorno u posljednjem prizoru kada Blanche odlazi u sanatorij uzdajući se u “dobrotu stranaca”.

Branka Katić bila je vrlo dobra u ulozi Blanche, neurotične protagonistkinje čiji se životni put može iščitavati i interpretirati na razne

Minimalistička, ali vrlo efektivna scenografija Zorane Petrov uz snažnu glazbenu komponentu u samim notama, akordima, pose-